

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.068/2023/5.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Nagy István ügyvéd (felperesi képviselő címe) által képviselt Felperes1 (Cím1) felperesnek – a Dr. Soltész Attila Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe., ügyintéző: dr. Soltész Attila ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím3) alperes ellen élettársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2022. november 3. napján meghozott 21.P.20.506/2019/100. számú ítélete ellen a felperes 102. sorszámon és az alperes 106. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a Város2 helyrajzi számú ingatlan 38/100 tulajdonjogát, a Város2 helyrajzi számú ingatlan 38/100 tulajdonjogát és a 420.000 (négy százhuszezer) forint adóvisszatérítést az alperes, míg az 5.000.000 (ötmillió) forint készpénz megtakarítást a felperes tulajdonába adja.

A felperes által fizetendő értékkiegyenlítést 38.033.040 (harmincnyolcmillió-harminc-háromezer-negyven) forintba felemeli.

A felperest mentesíti az elsőfokú perköltség fizetési kötelezettsége alól, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.371.663 (kétfmillió-háromszázhetvenegyezer-hatszázhatvanhárom) forint perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a Pest Megyei Kormányhivatal a felperes tulajdonjogának élettársi közös vagyon megosztása jogcímén való bejegyzésére hívja fel.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illeték bevételi számlájára.

Egyebekben a másodfokú perköltségét mindegyik fél maga viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes keresetében az élettársi közös vagyon megosztása iránti jogát érvényesítette. Ennek alapján kérte

- a Város helyrajzi számlú – természetben Cím3 szám alatti, kivett lakóház és udvar megjelölésű – ingatlant (a továbbiakban: családi ház) 100.000.000 forint értékben,
- a Város2 belterület helyrajzi szám6ú – természetben cím41 ajtó alatti társasházi lakás – ingatlant (a továbbiakban: Város2 lakás) 22.000.000 forint értékben,
- a Város2 belterület helyrajzi szám7ú – természetben cím42 ajtó alatti társasházi garázs – ingatlant (a továbbiakban: Város2 garázs) 3.000.000 forint értékben, a három ingatlant összesen 125.000.000 forint értékben a kizárólagos tulajdonába adni, míg az életközösség megszűnéskor megvolt
- a Ford Kuga típusú személygépkocsit 7.650.000 forint értékben,
- az 5.000.000 forint készpénz megtakarítást és
- a 420.000 forint családi adókedvezmény összegét, összesen 13.070.000 forint értékben az alperes kizárólagos tulajdonába kérte adni, és vállalta az alperes javára 737.000 forint értékkülönbséget megfizetését. Az élettársi kapcsolat ideje alatt a közös szerzésben való közreműködés arányát reá kedvezőbben 90-10% arányban jelölte meg.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 1. §-a szerint alkalmazandó a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 578/G. § (1) bekezdésére, a 115. §-ára, 147. §-ára, 148. § (1) bekezdésére és a 685/A. §-ára alapította.

[3] Az érvényesíteni kívánt jog ténybeli alapjául előadta, hogy a felek 2003 januárjától 2019. június 2-ig élettársi kapcsolatban éltek. Az életközösség ideje alatt az alperesnek jövedelemszerző tevékenysége nem volt, az alperes az ingatlanok és egyéb ingóságok megszerzéséhez semmilyen formában nem járult hozzá, azok kifejezetten csak az ő tulajdonát képezik, de az élettársi együttélés alatt a háztartásban végzett alperesi közreműködés miatt elismert az alperes javára 10% szerzési arányt. Az élettársi kapcsolat kezdetén 2003. február 20-án megvásárolta a cím38 számú lakást, amelybe 2003 júniusában költöztek be. 2004. április 1-jén megvásárolta cím39-et. Az ingatlanok 2018-ban történt értékesítését követően azok vételárából és a saját különvagyoni megtakarításából vásárolta a Város2 lakást és a garázst, amely a különvagyonát képezi. Az élettársi kapcsolat alatt 2005. szeptember 1-jén különvagyonából vásárolta a cím40-et. Ezt 2012. november 12-én értékesítette és annak vételárából 2013. április 25-én vásárolta az utolsó közös lakhelyükül szolgáló családi házat, amely ekkor 90%-os készülségű fokú volt. A családi ház befejezésére különvagyonából 10.000.000 forintot költött, amelyből 2019 márciusában a visszatérés szándékával költözött el, és hátrahagyott 5.000.000 forint készpénz megtakarítást. Az adóhatóság a neki visszajáró 2018. évi családi adókedvezményt, 420.000 forintot az alperes számlájára utalta. 2019. május 16-án vásárolta az alperes nevén nyilvántartott Ford Kuga típusú személygépjárművet 7.650.000 forintért.

[4] Jogi érvelése szerint a perbeli ingatlanok a különvagyonát képezik, és az rPtk. 115. § (1) bekezdése alapján az el nem évülő tulajdoni igényére hivatkozással tartott igényt az ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett kizárólagos tulajdonjoga bejegyzésére, és az

élettársi kapcsolat általa állított megszűnése időpontjában megvolt közös vagyon megosztását a kereseti kérelme szerint kérte.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[6] Nem vitatta, hogy a felperessel élettársak voltak, azonban állította, hogy ez a kapcsolat 2004 júniusától 2019 márciusáig tartott. Előadta, hogy az életközösség megszűnésekor megvolt ingatlanok a különvagyont képezi. Azt állította, hogy a cím38 utcai lakást még az élettársi kapcsolatot megelőzően vásárolta, a cím38 utcai garázst és a cím40 utcai házat pedig különvagyonából vásárolta az élettársi életközösség ideje alatt. A cím38 utcai lakás és garázs eladási árából és különvagyoni megtakarításából vásárolta a Város2 lakást és garázst, míg a cím40 utcai ingatlan eladásából kapott vételárból a családi házat. Nem vitatta, hogy a családi ház befejezésére 10.000.000 forintot költöttek, álláspontja szerint azonban emiatt a felperesnek tulajdoni igénye nem lehet, legfeljebb kötelmi jogcímen megtérítési igénye, amelyet azonban nem érvényesített. Állította, hogy az 5.000.000 forint megtakarítást a felperes az elköltözésekor magával vitte. Nem vitatta, hogy a 420.000 forint adóvisszatérítést az adóhatóság a számlájára utalta. Vitatta a Ford Kuga típusú személygépjármű közös vagyoni jellegét, mert azt az életközösség megszakadását követően a különvagyonából vásárolta, illetve későbbi előadása szerint a felperestől ajándékba kapta. Mivel az ingatlanok nem részei a közös vagyonnak, az 5.000.000 forint megtakarítás elszámolására pedig nem volt igénye, a kereset elutasítását kérte.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével az élettársi közös vagyont úgy osztotta meg, hogy a Város helyrajzi számlú ingatlant a felperes kizárólagos tulajdonába adta, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek értékkiegyenlítés címén 1.617.550 forintot, továbbá 766.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és megkeresni rendelte az illetékes ingatlanügyi hatóságot a tulajdonváltás ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére.

[8] A döntését az rPtk. 578/G. § (1) bekezdésére, 685/A. §-ára, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy a felek 2003 júniusától 2019. március 20-ig éltek élettársi kapcsolatban. Kifejtette, hogy a felek között bár az érzelmi kapcsolat 2002 végén létrejött, csak ezt követően 2003 június elején költöztek össze, amely időponttól kezdődően vezettek közös háztartást, és ekkortól kezdődően gazdálkodtak közösen, amely egyben az élettársi kapcsolat létrejöttét is jelentette. A felperes elköltözésétől kezdődően (2019. március 20.) a felek külön éltek, az életközösséget ezt követően már nem állították helyre, így az mindenre kiterjedően ekkor szűnt meg.

[9] A Pp. 279. § (1) bekezdésének alkalmazásával a felperes be nem vallott, autók illegális eladásából származó jövedelmét a felperesi előadással egyezően úgy számszerűsítette, hogy 2003. és 2012. között havi 350.000 forintot, 2013. és 2019. között havi 650.000 forintot, a teljes élettársi kapcsolat ideje alatt összesen 88.650.000 forint jövedelmet vett figyelembe. Az alperes előadását elfogadva 2003. évre az alperes javára 600.000 forint éves jövedelmet, ezt követő időszakra a jövedelemadó-bevallásokkal igazolt jövedelemként 2004. és 2019. között 9.877.400 forintot, családi pótlék jogcímen további 3.810.900 forintot, összesen 13.688.300 forintot vett figyelembe. Nem találta bizonyítottnak azt az alperesi

állítást, hogy a felperes havi 200.000-500.000 forintot fizetett neki a gépjármű értékesítéssel kapcsolatos adminisztratív feladatok ellátásáért, ugyanakkor 2011. és 2019. között az alperes segítő tevékenységét bizonyítottanak találta, amelyet a szerzési arány meghatározásánál 5%-os mértékben fogadott el. A háztartásban végzett munka esetén különbséget tett abban, hogy az alperesnek egy vagy két gyermekről kellett gondoskodnia, ezért ezen a címen a közös szerzéshez való hozzájárulást 2005 decembere és 2008 áprilisa közötti időszakra a felperes által elismert 10%-os mértékben, a második gyermek megszületésétől kezdve 2008 májusától 15%-os mértékben vette figyelembe, utalva arra, hogy két gyermek ellátása időben és fizikai tevékenységben is többletet jelentett. A 88.650.000 forint és 13.688.003 forint, összesen 102.338.300 forint jövedelem alapján alperes javára számolt 13,3% szerzési aránynál módosító tényezőként vett figyelembe 2011-től a vállalkozásban nyújtott segítségként 5%-ot, amelyet 8 év 3 hónapra arányosítva 2,62% mértékben határozott meg, továbbá a háztartásban végzett munkáért további 10%-ot, valamint 2008 májusától annak többlet mértékeként 5%-ot 9 év 11 hónapra arányosítva, amelyet 3,15% mértékben határozott meg, így az alperes szerzési arányát $(13,3\% + 2,62\% + 10\% + 3,15\% = 29,07\%$, kerekítve) 29%-ban, a felperesét 71%-ban állapította meg.

[10] A felek különvagyonai állításai miatt vizsgálta az életközösség létrejöttekor megvolt különvagyonokat. tanú5, tanú6 és tanú2 tanúk vallomása alapján bizonyítottanak találta, hogy a felperes ekkor összesen 30.000.000 forint különvagyonai megtakarítással rendelkezett. A csatolt okiratok alapján tényként állapította meg, hogy az alperesnek 2002 decemberében papírfa eladásából 200.000-300.000 forint bevétele, az örökölt ingatlana eladásából pedig 2003 márciusában további 1.000.000 forint bevétele volt. Az élettársi kapcsolat alatt 2007 októberében további 242.757 forint készpénzt kapott és a cím43 eladásából 2007 áprilisában további 4.000.000 forint bevételt szerzett. Az 1996-ban örökölt 5.000.000 forint különvagyonai megtakarításra tett alperesi állítást azonban nem találta bizonyítottanak.

[11] Tényként állapította meg, hogy a cím38 utcai lakást az alperes az életközösséget megelőzően szerezte, ezért az kizárólagos tulajdonát képezi. A cím38 utcai garázs esetén azonban egyik fél különvagyonai szerzését sem találta bizonyítottanak. A felek egyező előadása alapján tényként állapította meg, hogy a cím38 utcai lakás (12,4 millió forint) és garázs (4 millió forint) eladásából és további 3,5 millió forint közös vagyonból összesen 20 millió forintért vásárolták meg a Város2 lakást és garázst. Figyelemmel arra, hogy a cím38 utcai lakás eladásából származó alperesi 12,4 millió forintot a vásárláskor felhasználták, de pontosan nem volt megállapítható, hogy melyik ingatlanra, ezért a tulajdoni arányok meghatározásánál mindkét ingatlanban azonos arányban állapította meg az alperesi különvagyonai hozzájárulás százalékos mértékét úgy, hogy az összesen 20 millió forint vételárból a különvagyonai hozzájárulás levonását követően fennmaradó 7,6 millió forint képezte a felek közös vagyoni hozzájárulását, amely a szerzés arányában illeti meg a feleket. Ez alapján a felperes tulajdonjogát mindkét ingatlanban 7,6 millió forint 71%-ában, azaz 27/100 arányban, míg az alperesét mindkét ingatlanban 73/100 arányban állapította meg, amelyből 62/100 arányú tulajdonjogot szerzett az alperes a különvagyonából.

[12] A felek egyező előadása alapján tényként állapította meg, hogy a cím40 utcai ház eladásából vásárolták a felek a családi házat, és bizonyítottanak találta, hogy a cím40 utcai házat a felperes az élettársi kapcsolat kezdetén megvolt 30 millió forint különvagyonai megtakarításából vásárolta. Az alperes által nem vitatottan a felek az ingatlan befejezéséhez további 10 millió forintot használtak fel, mely tekintetében egyik fél különvagyonai állítását sem találta bizonyítottanak, ezért a közös vagyoni hozzájárulás mértékét az alperes oldalán ezen összeg 29%-ában (2,9 millió forintban) állapította meg, amely a teljes bekerülési összeg

(39,5 millió forint) 0,073%-a. Ez alapján az alperes tulajdonszerzését a családi házban 73/1000 arányban állapította meg.

[13] A gépjármű kapcsán az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a vagyontárgy megvételére az életközösség megszűnését követően került sor, az lényegében a felperes által nyújtott ajándék volt az alperesnek. Ebből következően a gépkocsi nem tartozott a felek közös vagyonához, ezért annak megosztásáról döntenie nem kellett.

[14] Az elsőfokú bíróság bizonyítottnak találta, hogy felek rendelkeztek 5.000.000 forint készpénz megtakarítással, amelyet a felperes az elköltözésekor magával vitt, így az az ő birtokában van.

[15] A családok támogatásáról szóló 1998. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Cst.) és a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja.tv.) alapján a 420.000 forint családi adókedvezményről akként foglalt állást, hogy az állami támogatás ezen formája szülői léthez kapcsolódik, ezért nem tekinthető jövedelemnek, mely összeget nem a szerzés arányában, hanem fele-fele arányban kell elszámolni a felek szülői mivoltára tekintettel, így az alperes 210.000 forint megtérítésére köteles a felperesnek. Az 5.000.000 forint megtakarításból a szerzés aránya alapján az alperesnek 1.450.000 forint jár, mely összegből levonva az adóvisszatérítés összegét az alperesnek 1.240.000 forint jár.

[16] Az elsőfokú bíróság az élettársi közös vagyon megosztásánál a szakvélemény alapján a családi ház értékét 145.350.000 forintban, a Város2 lakás értékét 33.100.000 forintban, a Város2 garázs értékét 4.800.000 forintban, az ingatlanokban meglévő közös tulajdoni hányad aránya, valamint a készpénzmegtakarítás és adókedvezmény összegével együtt az élettársi közös vagyon tiszta értékét 56.595.550 forintban állapította meg. Kifejtette, hogy a családi ház megváltási áráként az alperesnek a jelenlegi forgalmi érték 73/1000 része, vagyis 10.610.550 forint jár. A felperesnek a két Város2 ingatlanból az egyenként 27/100 tulajdoni hányada alapján összesen 10.233.000 forint megváltási ár járna, a kettő különbözete 377.550 forint, amelyet a felperes tartozik megfizetni az alperesnek, amelyhez hozzáadódik az alperesnek járó 1.240.000 forint ingó értékkülönbözet, ez által a felperes által fizetendő értékkiegyenlítés 1.617.550 forint.

[17] A pernyertesség-pervesztesség arányát a pertárgy érték, a tulajdoni keresetek és a szerzési arány alapján a felperesre terhesebben állapította meg, a teljesítési kötelezettségeket egymásba számítását követően fennmaradó 766.000 forint perköltség megfizetésére a felperest kötelezte.

[18] Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

[19] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, és a Város2 lakás és garázs kizárólagos tulajdonba adását, valamint 6.562.000 forint értékkülönbözet megfizetését.

[20] A Pp. 369. § (3) és (4) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet felülvizsgálatát állítva az rPtk. 685/A. § és 578/G. § (1) bekezdése, a Pp. 81., 82., 83.§-a, 323. § (1) és (6) bekezdése, továbbá 279. § (1) bekezdése megsértését.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az élettársi életközösség időtartamát tévesen állapította meg. E körben fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtetteket, melynek lényege szerint a felek között az élettársi kapcsolat 2003 januárjában jött létre és 2019. július 2-án szűnt meg.

[22] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság abból a tényadatból, hogy a felek 2003 júniusában költöztek össze, okszerűtlenül következtetett arra, hogy ez egyben az élettársi életközösség kezdő időpontja is. A Kúria Pfv.20.722/2008/6., Pfv.21.395/2007/6. számú eseti döntéseire és a bírói gyakorlatra hivatkozással kifejtette, hogy a huzamosabb külföldi tartózkodás, vagy valamelyik élettársnak a közös lakóhelytől távol lévő munkahelye, és kényszerű hétközbeni távolléte esetén is rögzíthető a közös háztartásvezetés ténye annak ellenére, hogy valójában az együttesen töltött időszak pusztán a hétvégekre, vagy a hónapnak csak meghatározott rövid időszakára korlátozódik. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a perben kétséget kizáróan volt megállapítható, hogy az alperes fennálló munkaviszonya 2002. december 15-én megszűnt, ezt követően az alperes által bérelt ingatlan bérleti díját és rezsi költségeit, valamint az alperes életvitelét ő finanszírozta kizárólagosan. Ezért álláspontja szerint a közös háztartásvezetés ténye és az életvitelszerű közös élet 2003 januárjától kezdődően megvalósult azzal, hogy rendszeresen az alperesnél aludt, tartózkodott, étkezett, illetve tisztálkodott. Rámutatott arra, hogy az együttlakás objektív akadályát az képezte, hogy az alperes albérlete nem volt erre alkalmas. A felek közös gazdasági célokat fogalmaztak meg, életüket közösen tervezték annak érdekében, hogy az „együttlakás” elemi feltételét (a megfelelő ingatlant) megteremtsék, amely később meg is valósult azzal, hogy a cím38 utcai lakást 2003. március 19-én megvásárolta, majd felújította.

[23] Az életközösség megszűnésének vizsgálatánál álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a visszatérés szándékával költözött el a családi házból. Változatlanul hivatkozott az életközösség átmeneti megszakadására, e körben a BH1992. 398. számon közzétett eseti döntésben és a Kúria Pfv.20.272/2021/7. számú határozatában foglaltakra. Kifejtette, hogy az elköltözésével az életközösség megszakadását átmenetinek tekintették, ugyanis az alperessel ki akart békülni. Fenntartotta azt az állítását, hogy továbbra is fizette a közös életvitellel összefüggésben felmerülő valamennyi kiadást, az alperesnek megvásárolta a Ford Kuga típusú személygépjárművet, közösen háztartási gépeket vásároltak, az Szja-visszatérítésről az alperes értesítette, mely tényeket álláspontja szerint alátámasztotta tanú19 tanú vallomása is. Fenntartotta azt is, hogy az életközösség átmeneti megszakadása akkor vált véglegessé, amikor a felperes 2019. június 2-án már nem tudott bejutni a családi házba, ezt követően az alperes elzárkózott minden további béküléstől, ezért ez az időpont tekinthető az életközösség befejező időpontjának.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyításból okszerűtlenül következtetve tévesen állapította meg a felek szerzési arányát 71-29%-ban a felperes javára. A Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.364/2000/6. és Pfv.II.21.532/2021/8. számú határozatainak, valamint a BH2007. 122. és a BH1998. 588. számon közzétett eseti döntéseknek a lényegét ismertetve kifejtette, hogy a közös gazdálkodás a peres felek között azon alapult, hogy az alperes vezette a háztartást és nevelte a gyermekeket, ő pedig jövedelmeivel biztosította a közös kiadások anyagi fedezetét, az alperes és a gyermek szükségleteit. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott módszer az alperes szerzési arányának meghatározására nem volt alkalmazható, mivel az alperes az életközösség alatt GYES, GYED és TGYÁS összegén kívül saját jövedelemmel nem rendelkezett, az élettársi kapcsolat ideje alatt a közös szerzéshez ténylegesen nem járult hozzá. Az elsőfokú bíróság tévesen állapított meg az alperes javára 2003. évre 600.000 forint jövedelmet is, ugyanis az alperes a szépségszalonban kapott havi jövedelmét semmivel sem bizonyította.

[25] A Pp. 323. § (6) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a közokirattal szemben is van helye ellenbizonyításnak. Az alperes többször is úgy nyilatkozott, hogy kamu munkahelyei voltak, amelyet tanú23 és tanú12 tanúk is alátámasztottak. Erre tekintettel az alperesi jövedelemigazolások adatai nem vehetőek figyelembe, ahogy a BH1996. 258. eseti döntés alapján a családi pótlék – mint célkötelmi juttatás – szintén nem számolható el az

alperesi közreműködés arányának megállapításánál. A segítő tevékenység bizonyítottság hiányában nem volt figyelembe vehető, e körben hivatkozott tanú¹⁹ tanú vallomása. Fenntartotta, hogy az alperes háztartásban és a gyermeknevelésben kifejtett közreműködését az rPtk. 578/G. § (1) bekezdése szerint kellett figyelembe venni az által elismert 10%-os mértékben. Nézete szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a második gyermek megszületésétől kezdve ezt az arányt 15%-ban határozta meg. Változatlanul állította, hogy takarítónőt fogadott, kertészt alkalmazott és hétköznapokon rendszeresen ételfutár szolgáltatást vett igénybe, mely állításait az alperes sem vitatta, ezért ezek a Pp. 203. § (2) bekezdés a) pontjára és 266. § (1) bekezdésére figyelemmel bizonyítás nélkül megállapítható ténynek minősülnek. Emiatt pedig a háztartásban való munkavégzésre tekintettel az alperes javára az általa elismertnél nagyobb mértékű szerzési arány nem állapítható meg.

[26] Az életközösség időtartama alatt szerzett jövedelmét az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokkal összhangban és a lefolytatott bizonyítás eredményeként rendelkezésre álló valamennyi tény okszerű egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján helytállóan állapította meg, így javára 90%-os szerzési arány számolható el.

[27] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes az élettársi életközösség kezdetén 30 millió forint különvagyonnal rendelkezett, és helytállóan mutatott arra rá, hogy az alperes az 5 millió forint örökséget nem tudta bizonyítani, ahogy azt sem, hogy a benzinkúton eladóként jelentős összegű megtakarítást halmozott fel. Ugyanakkor okszerűtlenül következtetett arra, hogy az alperesnek papírfa eladásából 200.000-300.000 forint összegű bevétele származott. E körben fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtetteket. A különvagyon címe⁴³ és helyrajzi szám² ingatlanok eladásának tényét változatlanul nem vitatta, azt viszont igen, hogy az így befolyt vételárat az alperes bármely ingatlan megszerzésére, bővítésére, avagy beruházására költötte volna.

[28] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményével ellentétesen állapította meg, hogy a cím³⁸ utcai lakás vétele az életközösség előtti időpontra esik, ezért nem tartozik a közös vagyonba. Fenntartotta, hogy a cím³⁸ utcai lakást a különvagyonból vásárolta, melyet álláspontja szerint megfelelően bizonyított. Ezzel szemben az alperes nem igazolta, hogy a lakás vételárának 1.200.000 forint önrészét saját különvagyonából fizette volna, és fenntartotta azt az állítását is, hogy a 4 millió forint lakásvásárlási kölcsön törlesztése az ő jövedelméből történt.

[29] Álláspontja szerint azt is megfelelően igazolta, hogy a cím³⁸ utcai garázst a 30.000.000 forint különvagyonára felhasználásával vásárolta.

[30] Azt az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a cím⁴⁰ utcai ház a különvagyonára, és azt is, hogy ennek az eladásából kapott vételárért vásárolták a családi házat. Ugyanakkor tévedett amikor arra a következtetésre jutott, hogy ház befejezésére fordított összeget a közös vagyonból fizették. Változatlanul arra hivatkozott, hogy azt a különvagyonából finanszírozta, amelyet az alperes is beismert, így ez a Pp. 266. § (1) bekezdés első fordulata alapján bizonyítás nélkül megállapítható ténynek minősül.

[31] Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a Város² lakást és garázst a cím³⁸ utcai lakás és garázs eladásából befolyt vételárból és további 3.500.000 forint készpénz hozzájárulásból vásárolták, ugyanakkor tévesen rögzítette, hogy a hiányzó 3.500.000 forintot a közös vagyonból fizették meg. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Város³ utcai ingatlan eladásból származó 4 millió forintot az alperes nem a Város² ingatlanok vételárára fordította. Bizonyítékul hivatkozott a bankszámlaforgalmi kimutatásokra, melyek alapján megállapítható, hogy az alperes a 2017 áprilisában számlájára utalt összeget több részletben felvette még a Város² ingatlanok vásárlását megelőzően. Mivel pedig az alperes folyamatos munkaviszonnyal és jövedelemmel

nem rendelkezett, a hiányzó vételár rész fedezésére is az ő jövedelme szolgált. Mindezek alapján álláspontja szerint megfelelően bizonyította, hogy a Város2 ingatlanok is a különvagyont képezik.

[32] Fenntartotta, hogy a Ford Kuga típusú személygépjárművet még az életközösség ideje alatt vásárolták, ezért az a közös vagyonhoz tartozik. Hivatkozott arra is, hogy nem az ajándékozás szándéka vezette a vételkor, és az ajándékozás sem bizonyított. Mivel az alperes a szerzés időpontjában saját jövedelemmel, amellyel hozzájárulhatott volna a közös szerzéshez, nem rendelkezett, ezért bár a gépjármű a vagyonközösségbe tartozik, ténylegesen a különvagyont képezi.

[33] A készpénz és az adóvisszatérítés esetén is fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját.

[34] A közös vagyon értékét – a perbeli ingatlanok elsőfokú bíróság által a szakvélemény alapján megállapított forgalmi értékeivel számolva – úgy vezette le, hogy a három ingatlan és az ingóságok összértéke 196.320.000 forint, amelyből a 10%-os szerzési arányra tekintettel az alperes jutója 19.632.000 forint. A közös vagyon megosztását úgy kérte, hogy az ítéltábla a három ingatlant adja a tulajdonába és őt kötelezze az értékkülönbség megfizetésére. Mivel az életközösség megszakadását követően az alperesnél maradt 5.420.000 forint készpénz és a 7.650.000 forint értékű személygépjármű, így az általa fizetendő értékkülönbség összege ezen vagyontárgyak értékét a jutóból levonva 6.562.000 forint.

[35] A perköltségről döntő elsőfokú ítéleti rendelkezéssel kapcsolatban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság logikai hibát vétett, amikor a pertárgy értékét csupán az általa közös vagyonnak tekintett 56.595.550 forint összegben állapította meg, mivel az elsőfokú bíróság a felperes javára 71%-os szerzési arányt állapított meg, így ez a pernyertesség arányát is meghatározta, amelyre tekintettel a perköltségről is a 71%-os pernyertességre tekintettel kellett volna rendelkeznie.

[36] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet kijavításra szorul, mivel az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 32. § (1) bekezdése és 34. § (1) bekezdésében foglalt adatok közül a felek személyi azonosítóját, valamint az állampolgárságát, ezért a Pp. 352. § (1) bekezdése alapján kérte az elsőfokú ítélet kijavítását.

[37] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával a kereset elutasítását, valamint azt kérte, hogy a másodfokú bíróság őt 20.756.650 forint megfizetésére kötelezze.

[38] A fellebbezése indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes 2001. július 24-én 25 millió forintért értékesítette az üzletrészt, és azt is, hogy a volt házastársától való elköltözésekor 5 millió forint megtakarítást vitt magával. Rámutatott, hogy a felperes a különvagyoni megtakarításáról többször ellentétes előadást tett: a keresetlevelében még csak összesen 25 millió forint – a házassági vagyon megosztásából eredő – várományt állított, későbbi beadványában már azt adta elő, hogy üzletrész eladásából származott ez az összeg. tanú2 tanúvallomásával kapcsolatosan kifejtette, életszerűtlen és minden elemi logikának ellentmond, hogy a felperes 2001-ben a válófélben lévő feleségének bemutatta azt a 25 millió forint készpénzt, amit a közös vagyonuk részét képező üzletrész eladásáért kapott. Változatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes 2003. október 14-én indította meg a bontópert, mely ügyben 2003. december 16-án született ítélet, és ezt megelőzően október 14-én írták alá az „egyezségi megállapodás” elnevezésű szerződéseket, amelynek 4.

pontjában azt rögzítették, hogy az ingóságokat a férj elköltözésekor már elosztották. Mivel a bontóper adatai szerint a felperes 2000. május 22-én költözött el korábbi feleségétől, és ekkor még nem történt meg az üzletrész eladás, így az abból állítólagosan származó pénzt sem tudta magával vinni. Amennyiben azonban elfogadnánk a tanú állítását, akkor a felperes és volt házastársa közös vagyona értékének körülbelül 60 millió forintnak kellett volna lennie úgy, hogy nem volt benne ingatlan. Ebből következően a volt házastársnál maradt ingóságok összértékének is körülbelül 30 millió forintnak kellett volna lennie, amellyel álláspontja szerint nyilvánvalóan nem rendelkezhetett. tanú5 tanú vallomásáról kifejtette, hogy a tanú nem emlékezett pontosan az üzletrész vételárára, de ennél lényegesebb az, hogy feltételezése szerint a felperes ezt a pénzt befektette. Tehát amennyiben származott is az eladásból bevétele, úgy azt a felperes befektette, ezért nem állhatott rendelkezésre a cím40 utcai ház 2005-ös vételekor.

[39] Fenntartotta, hogy a felperes a 30 millió forint összegű különvagyont nem bizonyította, ebből adódóan az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a cím40 utcai házat a felperes különvagyonai megtakarításából vásárolták. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:173. § (1) bekezdésére. A felperes pedig nem tudta bizonyítani az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel szembeni állítását, ezért a cím40 utcai ingatlan eladásából befolyt 29,5 millió forint a különvagyona.

[40] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a családi ház a különvagyona, mivel annak vételárát a cím40 utcai ingatlan eladásából befolyt 29,5 millió forintból fizették ki. Nem vitatta, hogy a felépítményt a közös vagyomból fejezték be, amely 10 millió forint összegű beruházás volt, azonban álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított arányoktól eltérően kell az egyes felek oldalán ezt az összeget elszámolni.

[41] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az ítélete [56] bekezdésében a felperes javára 88.650.000 forint jövedelmet állapított meg, mivel a felperes olyan bizonyítékot nem szolgáltatott, amely az adóhatóság által kiadott személyi jövedelemadó bevallásokban foglaltaknál magasabb összegű jövedelem megállapítását alapozná meg. E körben hivatkozott az indokolás [54] bekezdésére és arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes jövedelmét az egyoldalú bemondás alapján állapította meg. Ezzel ellentétben a hatósági adatok szerint a felperes ténylegesen megszerzett jövedelme legfeljebb 20.739.709 forint volt. Az elsőfokú bíróság az ő jövedelmét helyesen állapította meg, ezért a kettejük összjövedelme 34.428.009 forint, amelyből a felperes jövedelme alapján a szerzési aránya 60,24%, míg az övé 39,76%. Az utóbbit növelni kell az elsőfokú bíróság ítéletének [65] bekezdésében levezetett százalékos mértékkel, így a szerzési arány 44,5-55,5% a javára.

[42] Az ítélet megváltoztatásának indokát abban jelölte meg, hogy a fellebbezésben kifejtettek alapján a családi ház a különvagyona, ugyanakkor a befejezésre fordított 10.000.000 forintból a felperest a 44,5%-os szerzési arány alapján 4.450.000 forint illeti meg, amely az ingatlanra fordított teljes 39.500.000 forintnak a 113/1000 része, amely alapján a felperesnek a családi ház jelenlegi forgalmi értékéből 16.424.550 forint jár.

[43] A Város2 lakás és garázs tekintetében álláspontja szerint 7.600.000 forint volt a közös vagyoni hozzájárulás, amelyből 3.382.000 forint a felperes hozzájárulása, így javára 16,9%-os tulajdonszerzés állapítható meg, amelyre tekintettel a két ingatlan jelenlegi forgalmi értékéből a felperesnek 6.405.100 forint jár.

[44] A közös 5.000.000 forintos készpénz megtakarításból a szerzési arány alapján a felperes járandósága 2.775.000 forint, míg a családi adókedvezmény felére, azaz 210.000 forintra jogosult.

[45] A fenti összegek összeadása alapján a felperesnek összesen 20.756.650 forint jár.

[46] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezésével nem támadott rendelkezéseinek a helybenhagyását, és az elsőfokú ítélet fellebbezése szerinti megváltoztatását kérte.

[47] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a fellebbezésében foglaltak szerinti megváltoztatását, ennek megfelelően a keresetet elutasító részében annak helybenhagyását kérte.

[48] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért annak egészét – a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között – érdemben bírálta felül.

[49] A másodfokú bíróság az érdemi döntése meghozatalakor a Pp. 369.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a releváns tények tekintetében korrigálhatja, ezért az ítéltábla – a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel – a tényállást az elsőfokú eljárásban 44. sorszám alatt beszerzett adóhatósági adatok alapján az alábbiakkal egészíti ki.

[50] Az alperesnek munkanélküli ellátás címén 2004-ben 65.400 forint, 2005-ben 87.685 forint jövedelme, gyermekgondozási díj címén 2006-ban 1.002.493 forint, 2007-ben 932.060 forint, 2008-ban 130.817 forint, 2009-ben 935.200 forint, 2010-ben 380.800 forint; gyermekgondozási segély címén 2007-ben 24.417 forint, 2008-ban 708.400 forint, 2010-ben 213.750 forint, 2011-ben 342.950 forint, 2012-ben 342.950 forint, 2013-ban 342.950 forint és 2014-ben 199.500 forint jövedelme, az életközösség ideje alatt összesen 5.709.372 forint jövedelme volt.

[51] A fellebbezések az így módosított tényállásra is tekintettel részben alaposak.

Az élettársi életközösség időtartama

[52] Az elsőfokú bíróság az élettársi kapcsolat időtartamát helyesen állapította meg, és helyes volt az arra alapított döntése is.

[53] Az elsőfokú eljárásban a felek egyező nyilatkoztak, hogy 2004 januárja és 2019 márciusa között élettársi kapcsolatban éltek. A felperes azonban azt állította, hogy életközösség korábban (2003 januárjában) kezdődött és később (2019. július 2-án) szűnt meg, amelyet a fellebbezésében is fenntartott. Az elsőfokú bíróság az élettársi kapcsolat

időtartamát 2003 júniusától 2019 márciusáig állapította meg. Az alperes – bár az elsőfokú eljárás során későbbi kezdő időpontot állított – nem támadta ezt az elsőfokú ítéleti megállapítást, amelyre tekintettel a másodfokú eljárásban már nem volt vitatott, hogy a felek 2003 júniusa és 2019 márciusa között élettársi kapcsolatban éltek, ezért a másodfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes sikerrel bizonyította-e, hogy az életközösség ezt megelőzően 2003 januárjában jött létre, illetve ezt követően 2019 júliusában szűnt meg. Az alperesi vitatásra tekintettel a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperes bizonyítási érdeke volt a korábbi és későbbi időpont bizonyítása.

[54] A felek jogviszonyára irányadó rPtk. 685/A. §-a szerint élettársi kapcsolat áll fenn két olyan személy között, akik házasság kötése nélkül közös háztartásban érzelmi és gazdasági közösségben élnek együtt. A törvényhelyhez kapcsolódó ítélkezési gyakorlat szerint az élettársi kapcsolat fogalma feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, az összetartozásuk harmadik személyekkel szemben felvállalásának tényét, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy a felek legalább hallgatólagosan egyetértsenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyon közös legyen (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.044/2011/4., 20.357/2011/9.).

[55] A felperes a keresetlevelében az életközösség kezdő időpontjaként maga is 2003 júniusát jelölte meg, a jogi értelemben vett élettársi kapcsolatot megalapozó konkrét tények előadása nélkül. A 15. sorszámú keresetváltoztatásában az életközösség kezdő időpontját már 2003 januárjában jelölte meg, és a közös gazdálkodással kapcsolatban a tényelőadása kizárólag az volt, hogy ettől az időponttól ő fizette az alperes megélhetési költségeit (bérleti díj, rezszi költségek, egyéb kiadások), továbbá megvásárolta a cím38 utcai lakást, amelybe annak felújítását követően 2003 júniusában költöztek be közösen. A 27. sorszámú beadványában ezeket a tényállításait fenntartotta. A személyes meghallgatása során már úgy nyilatkozott, hogy a közös gazdálkodásuk 2002 decemberétől valósult meg, mert ekkortól nem volt munkahelye az alperesnek, nem volt jövedelme és mindent ő fizetett (31. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal első bekezdés). Ezt követően úgy nyilatkozott, hogy 2003 májusában költöztek össze, a volt házastársával az életközösséget ténylegesen 2003 májusában-júniusában szakították meg (31. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal, harmadik bekezdés). A felperesnek az élettársi kapcsolat kezdetére egyéb konkrét tényállítása nem volt.

[56] A csatolt okirati bizonyítékok szerint ehhez képest a házassága felbontása iránt a Városi Városi Bíróság előtt 23.P.22.671/2003. szám alatt folyamatosan volt perben 2003. december 16-án tartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy élettársa nincs (8. sorszámú beadvány A/4. melléklete). A 15. sorszámú beadvány F/19. sorszámú mellékleteként csatolta a 2020. május 25-én kelt, szülői felügyeleti jog tárgyában a Budaörsi Járásbíróságon előterjesztett keresetlevelét, amelyben pedig úgy nyilatkozott, hogy „2003. június hónaptól kezdődően 2019. március 16. napjáig éltem élettársi kapcsolatban”.

[57] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen mutatott rá arra, hogy az élettársi kapcsolat kezdő időpontjáról a meghallgatott tanúk érdemi információval nem rendelkeztek, vallomásaik ezért az állított időpont bizonyítására nem voltak alkalmasak.

[58] A felperes saját előadása alapján is az állapítható meg, hogy a felek csak 2003 júniusától laktak együtt. A fellebbezésben hivatkozottakkal ellentétben az összeköltözésnek (és ezen keresztül az együttélésnek) nyilvánvalóan nem képezhette akadályát a bérelt lakás

mérete, hiszen a felek egyező előadásuk szerint ekkor már érzelmi kapcsolatban álltak. A bérleti díj és egyéb kiadások egyedüli finanszírozása – együttlakás hiányában – önmagában pedig nem elegendő annak megállapítására, hogy a felek a tartós együttélés szándékával közös háztartásban éltek.

[59] Az élettársi kapcsolat fennállásának feltételeként szabályozott gazdasági közösség azt jelenti, hogy az élettársak közös gazdasági célok elérése érdekében együttműködnek és legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a megszerzett vagyon közös legyen. A felperesnek e körben annyi volt a tényállítása, hogy a 2002. december 15-től ő finanszírozta az alperes kiadásait, illetve közös gazdasági célokat fogalmaztak meg, életüket közösen tervezték annak érdekében, hogy az „együttlakás” elemi feltételét megteremtsék, amely később meg is valósult azzal, hogy a cím38 utcai lakást megvásárolta, majd felújította. A közös élet tervezése közös gazdasági célnak nem tekinthető, a lakásvásárlásban pedig saját állítása szerint sem működtek együtt, mivel az ingatlant előadása szerint kizárólag ő vásárolta, és az eljárás során mindvégig kizárólagos tulajdonszerzésére hivatkozott. Mindezekből viszont az is következik, hogy a felperes által előadott tények valóságuk bizonyítása esetén sem alapozzák meg az életközösség korábbi időpontban történt létrejöttének megállapítását, ezért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően – a felperes többször változó tényállításait is nyomatékkel értékelve – arra a következtetésre jutott, hogy a felek életközössége 2003 júniusában jött létre.

[60] A perben nem volt vitatott, hogy az élettársi kapcsolat a felperes elköltöztetéséig (2019. március) fennállt. A felperes állítása szerint az elköltöztetésével az életközösség csak átmenetileg szakadt meg, mely nyilatkozat magában foglalja annak beismerését, hogy az élettársi kapcsolat megszakadt, ugyanakkor a felperes állítása szerint ez csak átmeneti volt. Az életközösség átmeneti megszakadása azonban feltételezi annak helyreállítását, amelynek hiányában viszont a megszakadás sem lehet átmeneti. A felperes azt nem állította, hogy az elköltöztetését követően visszaköltözött és azt sem, hogy a felek az élettársi kapcsolatot helyreállították. A felperes valójában a békülési szándéka végleges meghíusulásához kötötte az életközösség megszűnését. Nem vitásan a felek 2019 márciusát követően külön éltek, és nem volt olyan közös gazdasági céljuk, amelynek elérése érdekében egymást kölcsönösen támogatva együttműködtek volna. A felperes saját előadása szerint sem volt – még csak hallgatólagos – egyetértés sem abban, hogy a közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyon közös legyen, hiszen a fellebbezésében is azt állította, hogy a 2019 májusában vásárolt gépjármű a különvagyon, mivel annak szerzésében az alperes nem működött közre.

[61] Mindezekből következően az elsőfokú bíróság ítéletében az életközösség megszűnésének az időpontját is helyesen állapította meg.

A szerzési arány

[62] Az ítéltábla előre bocsátja, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [65] bekezdésében foglalt számítása alapvetően téves kiindulási alapon nyugszik, ugyanis a szerzési arányt – beleértve a segítő tevékenységet és a háztartásban végzett munkát – az élettársi kapcsolat egész tartamára egységesen lehet és kell megállapítani.

[63] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [55] és [56] bekezdésében foglaltakkal kapcsolatban kiemeli, hogy a Pp. 266. § (1) bekezdése taxatív sorolja fel a bizonyítás nélkül

megállapítható tényeket, amelynek értelmében az ellenérdekű fél által beismert, az egyezően előadott, illetve a bírói felhívás ellenére nem vitatott, vagy a törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást lehet bizonyítás nélkül valósnak elfogadni.

[64] Az elsőfokú bíróság azonban a felperes illegális autóeladásokból befolyt be nem vallott jövedelmét a felperes alperes által vitatott tényállítása alapján fogadta el valósnak.

[65] A felperes pedig ennek a jövedelmének az igazolására bizonyítékot nem szolgáltatott, ezért az autók eladásából származó bizonyítatlan jövedelmét figyelmen kívül kellett hagyni. Az élettársi kapcsolat alatt szerzett jövedelmére ugyanakkor rendelkezésre álltak az elsőfokú eljárásban bírói megkeresésre az adóhatóság által 55. sorszám alatt megküldött, és az elsőfokú bíróság ítélete tényállásában (a [20] bekezdésben) rögzített jövedelemadatok, amelyek alapján az ítéltábla megállapította, hogy a felperesnek az élettársi kapcsolat időtartama alatt összesen 20.389.709 forint jövedelme volt. Az életközösség kezdő és befejező időpontjára tekintettel az ítéltábla 2003. éves jövedelem 1/2 részét, a 2019. éves jövedelem 1/4 részét vette figyelembe.

[66] A másodfokú bíróság az alperes jövedelme tekintetében sem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. A felperes állította, az alperes pedig személyes meghallgatása során beismerte, hogy az alperes az élettársi kapcsolat alatt tényleges munkaviszonnyal nem rendelkezett, ezek úgynevezett „kamu” munkahelyek voltak (31. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldal utolsó bekezdése), ahonnan az alperes munkabért nem kapott. Ebből következően az alperes személyi jövedelemadó bevallásaiban feltüntetett jövedelmeket sem lehetett figyelembe venni. A felperes vitatta az alperesnek azt – az elsőfokú bíróság által bizonyítás nélkül valósnak elfogadott – tényállítását is, amely szerint 2002 decemberét követően 6 hónapig szépségszalonban recepciósként dolgozott, és havonta 100.000 forintot keresett. Ezt az alperesi állítást bizonyíték hiányában szintén nem lehetett figyelembe venni. Egyébként pedig az alperes személyes előadása szerint a 2002. december 15-i felmondását követően a szépségszalonban rögtön elhelyezkedett, ez a munkaviszonya 6 hónapig állt fenn, vagyis az élettársi kapcsolat kezdő időpontjában (2003 júniusa) szűnt meg, ezért az innen származó jövedelem bizonyítottsága esetén is figyelmen kívül marad. Az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélete [59] bekezdésében kifejtett álláspontját, miszerint az alperes nem bizonyította, hogy a felperes havi 200-500.000 forintot fizetett neki a gépjármű értékesítési munkával kapcsolatos tevékenységéért, amelyet az alperes fellebbezésében már maga sem vitatott. Ahogy arra a felperes is hivatkozott a fellebbezésében, egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a családi pótlék a gyermeknek járó célkötelmi juttatás, ezért a családi pótlékok elsőfokú ítélet [62] bekezdésében rögzített összegét az alperes jövedelmeként szintén nem lehetett figyelembe venni.

[67] Az alperes az elsőfokú eljárásban állította, hogy a felperesnek segített az autók értékesítésében. Az elsőfokú bíróság az ítélete [59] bekezdésében helyesen rögzítette, hogy tanú4, tanú16 és tanú15 tanúk vallomása csak azt támasztotta alá, hogy az alperes ellátott ilyen feladatokat. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben azonban ennek részleteit nem lehetett megállapítani, amelyre tekintettel nem lehetett semmilyen következtetést levonni arra, hogy az alperes ezzel (a pontosabban meg nem határozható) tevékenységével hozzájárult-e, és ha igen mennyiben a közös szerzéshez, így a szerzési arány meghatározásánál az alperes segítő tevékenységét sem lehetett figyelembe venni.

[68] Ugyanakkor az elsőfokú eljárásban a bíróság 44. sorszám alatt beszerezte az adóhatóság kimutatását az alperesnek munkanélküli ellátás, gyermekgondozási segély és gyermekgondozási díj címén az élettársi kapcsolat alatt ténylegesen kifizetett összegekről, amely bizonyíték alapján az ítéltábla a tényállást kiegészítette, és amely alapján

megállapította, hogy az alperesnek az élettársi kapcsolat alatt bizonyítottan összesen 5.709.372 forint jövedelme volt.

[69] A fentiek alapján a felek élettársi kapcsolat alatt szerzett bizonyított jövedelme összesen $(5.709.372 + 20.389.709 =)$ 26.099.081 forint volt, a felperes jövedelme a teljes jövedelem 78%-át, az alperesé a 22%-át tette ki.

[70] A felperes a fellebbezési eljárásban is fenntartotta az rPtk. 578/G. § (1) bekezdés utolsó fordulatára hivatkozással azt a beismerését, hogy az alperes a háztartásban végzett munkájával 10% mértékben járult hozzá a közös szerzéshez, amelyre tekintettel a fenti arányt az alperes javára ezzel a mértékkel kellett módosítani, ezért a szerzési arány 68-32% a felperesre kedvezőbben. Az ítéltábla ismételten kiemeli, hogy a szerzési arányt az élettársi kapcsolat teljes időtartamára egységesen lehet és kell megállapítani. A háztartásban végzett munka esetén figyelemmel kell lenni az életközösség teljes időtartamára, ezen belül összességében kell azt értékelni, hogy a fél ténylegesen milyen tevékenységeket végzett el, mikortól, hány gyermek ellátásáról és miként gondoskodott, mikor-milyen segítséggel látta el ezt a feladatot, és mikor miként változott az ellátott feladatok köre, mennyisége, nehézsége. A felperes beismerése az életközösség teljes időtartamára vonatkozott, így nem volt arra lehetőség, hogy a második gyermek születésétől kezdve az beismert arányon a bíróság módosítson. A rendelkezésre álló adatok alapján pedig nagyobb mértékű hozzájárulást megállapítani nem lehetett.

cím38 utcai lakás és garázs

[71] A már kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság az életközösség időtartamát helyesen állapította meg, ezért helyesen jutott arra a következtetésre, hogy mivel a cím38 utcai lakást az alperes az életközösség létrejötte előtt szerezte, az nem tartozott az élettársi közös vagyonhoz. Ebből következően nem volt annak sem jelentősége, hogy az alperes a vételárát – illetve annak kölcsönével nem fedezett részét – milyen anyagi forrásokból fedezte.

[72] Az nem volt vitatott, hogy a cím38 utcai garázs tulajdonjogát az alperes az életközösség alatt szerezte meg, ezért az rPtk. 578/G. § (1) bekezdésében foglalt törvényi vélelem alapján a felek az ingatlanon a szerzésben való közreműködésük arányában szereztek tulajdonjogot. Mindkét fél különvagyoni szerzést állított, amelyet azonban a perben egyik fél sem bizonyított, e körben az ítéltábla osztotta az elsőfokú ítélet [81]-[85] bekezdéseiben kifejtetteket, ezért annak helyességére a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján csak utal. A fellebbezéssel kapcsolatban kiemeli, hogy a felperes állítása szerint a garázs vételárát a keresményéből fizette ki. A már hivatkozott törvényi vélelem alapján azonban a saját jövedelemből az életközösség alatt vásárolt vagyontárgyon az élettársak a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek tulajdonjogot, ezért a vételár felperesi jövedelemből történt teljesítése nem különvagyoni hozzájárulás. Utóbb a felperes (15., 32-45. számú beadvány) már azt állította, hogy a saját megtakarításaiból teljesítette a vételárát, de azt hogy ez konkrétan milyen különvagyoni megtakarítás volt, nem adta elő, így értelemszerűen nem is bizonyította. Az alperes pedig érdemi ellenkérelmében konkrét tényállítást nem tett arra, hogy milyen különvagyoni forrásból fizette ki a garázs vételárát. Személyes meghallgatása során már azt állította, hogy ezt az édesanyjától örökölt 5 millió forintból fizette ki, de úgy

nyilatkozott, hogy azt igazolni nem tudja (31. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal első és 4. bekezdése).

A felperes különvagyoni megtakarítása

[73] Az ítéltábla az alábbiak miatt nem osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélete [66]-[68] bekezdéseiben a felperes különvagyoni megtakarításával kapcsolatban tett megállapításait.

[74] A felperes a keresetlevelében még azt állította, hogy a házastársi közös vagyon megosztásából rá jutó részből volt 25 millió forint „várománya”. Az érdemi védekezés ismeretében 15. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatásában már azt állította, hogy az életközösség kezdetén 30 millió forint megtakarítással rendelkezett. Az cég1.-ben megvolt üzletrészt 2001. július 24-én 25 millió forintért értékesítette, és rendelkezett további 5 millió forint megtakarítással. Állítását a Kft. cégtörténetének adataival, tanú5, tanú6 és a volt felesége vallomásával kívánta bizonyítani, illetve a Pp. 265. § (2) bekezdés a)-c) pontjai alapján bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozással kérte az alperes kötelezését a volt házastársával kötött vagyonközösségi megállapodás csatolására.

[75] A cégtörténet adatai csak azt bizonyítják, hogy a felperes az cég1. üzletrészesnek tulajdonosa volt egészen 2001. július 24-ig. tanú5, tanú úgy nyilatkozott, hogy a vételár 20-30 millió forint körüli volt, de arra pontosan nem emlékezett. tanú6 sem emlékezett a vételárra, azt „huszon millió” forintban jelölte meg.

A felperes volt házastársának vallomása szerint 2001 július végén kötöttek szerződést a vagyon megosztásáról a felperessel, és „a megosztás ténylegesen úgy történt, hogy a felperes elvitte a készpénzt magával, ez 30 millió forint volt összesen, 5 millió forint volt az egyébként összegyűjtött és 25 millió forint volt az üzletrész ellenértéke”. A megosztásról egy rövidebb és egy bővebb változatban készült okirat, az előbbi csatolták a bontóperben, az utóbbiból neki példánya nem volt. A felperestől tudta, hogy 25 millió forintért eladta az üzletrészt, vallomása szerint „ezt a készpénzt egyszer láttam, talán táskában tartotta, de bankszámlán biztos, hogy nem. Miután örült a felperes nagyon a pénznek, megmutatta nekem, ez volt az apropója, hogy láttam” (57. sorszámú jegyzőkönyv 4-5. oldal).

[76] A meghallgatott tanúk vallomása alapján sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani az üzletrész vételárát, arra ugyanis a vevő és a házastárs pontosan nem emlékezett, a vételár összegéről pedig a volt házastárs a felperes elmondásából szerzett tudomást, és a készpénzt csak egy táskában látta, nem számolta meg. Előadásából csupán az állapítható meg, hogy egy táskában látott egy halom pénzt, de annak összege nem.

[77] A felperes bizonyítási szükséghelyzetre is hivatkozott anélkül, hogy annak a Pp. 265. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban foglalt feltételei fennállnának. A felperes ugyanis csak állította, hogy a szerződés az alperesnél van, azonban ezt semmivel sem valószínűsítette. Azt pedig semmivel sem igazolta, hogy az ügyvédi példány beszerzése érdekében bármilyen intézkedést tett volna. Emiatt a Pp. 265. § (3) bekezdése alapján bizonyítás nélkül nem volt valósnak megállapítható az összesen 30 millió forint különvagyoni megléte. Ugyanakkor a felperesnek nemcsak azt kellett bizonyítania, hogy 2001 júliusában volt 5 millió forint készpénzmegtakarítása és további 25 millió forint az üzletrész eladásból, hanem azt is, hogy ez az összeg két évvel később, az életközösség kezdetén (2003 júniusa), illetve négy évvel később a cím40 utcai ház vásárlásakor (2005 szeptembere) is megvolt, illetve ezeknek az ingatlanoknak a megvásárlására fordította.

[78] A felperes személyes meghallgatása során úgy nyilatkozott, hogy 2003 januárjában 30 millió forint megtakarítása volt, amit otthon tartott, illetőleg befektetett gépjárművekbe, amelyeknek a kereskedésével foglalkozott. Azt azonban nem adta elő, hogy mikor, mennyit fektetett be ebből a pénzből és azt sem, hogy a befektetése megtérült-e, ha igen, mikor, mennyiben. Emiatt pedig csak azt lehetett megállapítani, hogy az általa állított teljes összeg nem állt mindvégig a rendelkezésre.

cím40 utcai ház

[79] A fent kifejtettekből következően a felperes azt semmivel sem bizonyította, hogy ezen ingatlan vételárának a megfizetéséhez elegendő különvagyoni megtakarítással rendelkezett következésképp azt nem is fordíthatta a vételárra, ezért a cím40 utcai ház sem képezhette a különvagyonát.

[80] Az alperes állította, hogy cím40 utcai házat a különvagyonából vásárolta. Az érdemi ellenkérelmében még azt adta elő, hogy a vételárat különvagyoni megtakarításából, édesanyjától és a nagymamájától örökölt különvagyonból fizette ki, ezeket azonban nem részletezte, még csak tényállítást sem tett arra, hogy mikor, milyen összegben és miből volt különvagyoni megtakarítása, ahogy arra sem mikor, milyen összegben, illetve mit örökölt. Személyesen már úgy nyilatkozott, hogy az élettársi kapcsolatot megelőzően a benzinkúton szerzett jövedelméből volt különvagyoni megtakarítása, és ebből fizette ki a cím40 utcai ház vételárát. Az alperes azonban csak állította különvagyoni megtakarítását, és annak felhasználását, ezeket azonban semmivel nem bizonyította.

[81] A felek a cím40 utcai házat az életközösség alatt vásárolták, a vételár megfizetéséhez felhasznált különvagyon létét egyikük sem bizonyította, ezért azt a szerzésben való közreműködésük arányában szerezték meg.

Város2 lakás és garázs

[82] A ítéltábla a fentiekben kifejtettek alapján osztotta az elsőfokú bíróság ítélete [97]-[100] bekezdéseiben a Város2 lakás és garázs szerzésével – a közös- és különvagyoni hozzájárulás arányával – és e körben a felek előadása és a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével kapcsolatban kifejtett álláspontját, amelynek helyességére a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján csak utal. A fellebbezésben foglaltak alapján kiemeli, hogy a felek az elsőfokú eljárásban egyezően adták elő, hogy a Város2 lakás és garázs összesen 20 millió forint vételárát a cím38 utcai lakás és garázs eladásából befolyt összesen 16,5 millió forint vételárból fizették ki, amelyet kiegészítettek további 3,5 millió forinttal. A fentiekben kifejtettek alapján az élettársi kapcsolatot megelőzően szerzett cím38 utcai lakás eladásából befolyt 12,4 millió forint az alperes különvagyoni hozzájárulása, míg a cím38 utcai garázs eladásából befolyt 4,1 millió forint a felek közös vagyoni hozzájárulása volt.

[83] A felperes – másodfokú eljárásban is fenntartott – állítása az volt, hogy a 3,5 millió forintot a saját keresményéből fizette meg, vagyis a [72] bekezdésben kifejtettek szerint ez közös vagyoni hozzájárulás volt. Az alperes – másodfokú eljárásban is fenntartott – állítása pedig az volt, hogy a Város3 utcai ingatlan eladásából 2017 áprilisában befolyt 4 millió forintját fordította ezeknek az ingatlanoknak a megvásárlására. A felperes azt beismerte, hogy a Város2 ingatlanok vásárlását követően kelt adásvételi szerződéssel eladott Város3 utcai ingatlan vételárát az alperes már 2017 áprilisában megkapta, de vitatta, hogy azt az alperes a Város2 ingatlanok vásárlására fordította, ezért a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján ennek bizonyítása az alperest terhelte. Az alperes azonban kizárólag azt igazolta, hogy 2017 áprilisában volt 4 millió forint különvagyon, de azt nem, hogy ez az összeg a Város2 ingatlanok vásárlásakor is megvolt és azt a vételár kifizetésére fordította.

[84] A különvagyon értékén szerzett vagyontárgy megtarja különvagyoni jellegét, ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Város2 ingatlanok összesen 20 millió forint vételárának kifizetéséhez az alperes különvagyoni hozzájárulásának értéke 12,4 millió forint volt, ezért a fennmaradó 7,6 millió forint képezte a felek közös vagyoni hozzájárulását.

[85] A másodfokú eljárásban a felek nem vitatták az elsőfokú bíróságnak a két Város2 ingatlanban azonos tulajdonszerzés megállapítását eredményező, az összegek arányosításán alapuló számítási módszerét, ezért az ítéltábla is ezt a számítási módszert alkalmazta, de az elsőfokú bíróságtól eltérően megállapított szerzési aránnyal számolva az alábbiak szerint.

[86] A lakás és a garázs összesen 20 millió (18+2) forint vételárához a felek közös vagyoni hozzájárulása 7,6 millió forint volt, vagyis a teljes vételár 38%-a, ami azt jelenti, hogy mindkét ingatlan egyenként 38/100 arányú tulajdonjoga tartozik az élettársi közös vagyonhoz.

[87] A felek közös szerzésben való közreműködése arányában a felperes a teljes vételárhoz a 7,6 millió forint 68%-ával, azaz 5,168 millió forinttal járult hozzá, amely a teljes vételár $(5,168/20 \times 100 = 25,84)$, kerekítve) 26%-a, vagyis 26/100-a.

[88] Az alperes mindkét ingatlan teljes vételárhoz (20 millió forint) a különvagyont képező cím38 utcai lakás vételárával (12,4 millió forint), és a közös vagyonhoz tartozó 7,6 millió forint 32%-ával (2,432 millió forint), azaz összesen 14,83 millió forinttal járult hozzá, amely a két ingatlan teljes vételárának (20 millió) kerekítve a 74%-a, vagyis 74/100-a (ebből a különvagyoni hozzájárulás mértéke a teljes vételár 62/100-a, míg a közös vagyoni hozzájárulás alperesre eső része a teljes vételár 12/100-a, a kettő együtt a teljes vételár 74/100-a).

[89] Ebből következően mindkét ingatlannak a felperes egyenként 26/100 arányú, az alperes 74/100 arányú tulajdonosa. Az élettársi közös vagyonhoz mindkét Város2 ingatlan egyenként 38/100 arányú tulajdonjoga tartozik, amelyből élettársi közös vagyon jogcímén egyenként 26/100 arányú tulajdonjog a felperest, egyenként 12/100 arányú tulajdonjog az alperest illeti meg.

Családi ház

[90] A felek egyező nyilatkozata alapján a Pp. 266. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a családi ház vételárát a felek a cím40 utcai ház eladásából származó összegből fizették ki, és a ház befejezésére összesen 10 millió forintot költöttek. A felperes és az alperes is arra alapította tulajdonjogát, hogy a cím40 utcai ház a különvagyonra volt, és ennek vételárából vásárolták a családi házat. A fentiekben már kifejtettek szerint ugyanakkor a cím40 utcai ház a felek közös vagyonához tartozott, így az annak értékén vásárolt ingatlan is megtartotta a közös vagyoni jellegét.

[91] Az alperes a másodfokú eljárásban már nem vitatta azt a felperesi állítást, hogy a ház befejezésének költségét (10 millió forint) a felperes keresményéből megtakarított összegből finanszírozták, és osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az ítéleti megállapítást, hogy a 10 millió forint a felek közös vagyoni hozzájárulása volt. Az utóbbival az ítéltábla is egyetértett – ahogy arra már az elsőfokú bíróság is többször rámutatott ítéletében – az élettársak keresményéből vásárolt vagyontárgy (illetve abból finanszírozott beruházás) a törvényi vélelem alapján az élettársak közös vagyonát gyarapítja. A felperes a beruházás finanszírozásának más forrását nem állította. Mindezekből következően egyik fél sem bizonyította, hogy az ingatlan a különvagyonra, ezért a családi ház egésze a felek közös vagyonához tartozott, amelyen a szerzésben való közreműködésük arányában (68-32%) szereztek közös tulajdont, ami alapján az ingatlan élettársi közös vagyon jogcímén a felperes 68/100 arányú, az alperes 32/100 arányú tulajdona.

5 millió forint megtakarítás

[92] A felperes a készpénz megtakarítás és az alperesi birtoklás tényét okirattal, nevezetesen az alperes 2019. március 20-án kelt email üzenetével kívánta bizonyítani (1/F/4.) Az állítmányt – és néhol az alanyt – nélkülöző szöveg nehezen értelmezhető. A felsorolás 4. pontja szerint: „Öt millió felperes keresztnéve-nél, havi összeg ellenében. Bármikor visszakérhető. Probléma esetén hogyan tudom visszakapni?” szövegnek több értelme is lehet, de azt semmiképp sem jelenti, hogy 5 millió forint készpénzmegtakarítás az alperesnél van. Az alperes a perben mindvégig következetesen állította, hogy a felperes 5 millió forintot az elköltözésekor magával vitt. A felperes a személyes meghallgatása során pedig úgy nyilatkozott, hogy: „Amikor én 2019. márciusában eljöttem az ingatlanból, akkor 5.000.000,- Ft maradt ott és 5.000.000,- Ft-ot hoztam el magammal”, vagyis maga is azt állította, hogy az elköltözésekor magával vitt 5 millió forintot. Mindezen nyilatkozatok és a csatolt bizonyíték alapján kétséget kizáróan lehetett megállapítani, hogy a felek az életközösség megszűnésekor rendelkeztek 5 millió forint készpénzzel, és azt is, hogy a felperes az elköltözésekor 5 millió forintot vitt magával, ezért a felperes a fellebbezésében alaptalanul kérte a megtakarítás mellőzését a vagyonmérlegből. Ugyanakkor e körben a fellebbezése ellentmondásos is volt, mert állította, hogy a megtakarítás a különvagyonra, amelyet a fellebbezése 6. pontjában foglalt vagyonmérlegbe is beállított.

[93] A felperes e körben is a saját keresményére hivatkozással állította a különvagyonát, amely a már többször kifejtettek szerint megalapozatlan volt, az ítéltábla e körben is osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a megtakarítás a közös szerzésben való közreműködés arányában képezi a felek közös tulajdonát.

Családi adókedvezmény

[94] Az nem volt vitatott, hogy a családi adókedvezmény a felperes 2018. évi jövedelme alapján visszajáró összeg. Az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint ez az összeg a feleket fele-fele arányban illette meg. Az Szjt.tv. 29/A. §-a értelmében a családi adókedvezmény a felperes bevallott jövedelme után számított adóalapját – az általa igénybe vett családi adókedvezmény összegével – csökkentette. Az utólag egyösszegben kifizetett adóvisszatérítés valójában a jövedeleméből adó formájában havonta levont (ezáltal megfizetett) adótöbblet visszatérítése volt, következésképp ez az összeg felperes életközösség alatt szerzett jövedeleméből származó megtakarítás volt, amely a feleket a szerzés arányában (68-32%) illette meg.

Ford Kuga

[95] A Ford Kuga típusú személygépjármű tulajdonjogát az alperes az életközösség megszűnése után kötött szerződéssel szerezte meg, ezért az nem része az élettársi közös vagyonnak. A felperes keresetében pedig az élettársi közös vagyon megosztásához való jogát érvényesítette, mely joghoz mind a törvényszék, mind az ítéltábla a Pp. 342. § (3) bekezdése alapján kötve van. Mivel az élettársi kapcsolat megszűnését követően vásárolt vagyontárgy nem tartozik a felek megosztandó közös vagyonához, illetve annak vételára nem a közös vagyont terhelő megtérítési igény, az érvényesíteni kívánt jog a felperest nem illette meg.

Vagyonmérleg

[96] Az ítéltábla a fent kifejtettek alapján a felek megosztandó élettársi közös vagyonát az alábbiak szerint állapította meg.

[97]

amelyből a szerzés aránya alapján a felperes jutója (68%) 112.316.960 forint, míg az alperes jutója (32%) 52.855.040 forint.

A vagyon megosztása

[98] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a megosztás során a felperesé a családi ház, az alperesé pedig a Város2 ingatlanok tulajdonjoga. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontjánál fogva elmulasztott rendelkezni a Város2 ingatlanok alperes tulajdonába adásáról.

[99] Az ítéltábla az élettársi közös vagyont az alábbiak szerint osztotta meg:

[100] A felperes kizárólagos tulajdonába adta a nála meglévő 5.000.000 forint készpénz megtakarítást és a 145.350.000 forint értékű családi ház tulajdonjogát, a megosztás

eredményeként kapott vagyon értéke összesen 150.350.000 forint, amelyből a felperes jutója levonását követően általa fizetendő értékkülönbözlet összege $(150.350.000 - 112.316.960 =)$ 38.033.040 forint.

[101] Az alperes különvagyonra a Város2 lakás 62/100 és a Város2 garázs 62/100 tulajdoni illetősége. Az ítéltábla az alperes tulajdonába adta a Város2 lakás (közös vagyon jogcímén szerzett) 38/100 arányú tulajdonjogát 12.578.000 forint értékben, a Város2 garázs (közös vagyon jogcímén szerzett) 38/100 arányú tulajdonjogát 1.824.000 forint értékben, valamint adóvisszatérítés összegét 420.000 forint értékben, ezáltal az alperes kizárólagos tulajdonába került – az ingatlan-nyilvántartásban a nevében nyilvántartott, és részben a különvagyonát képező – Város2 lakás és garázs ingatlan. A megosztás eredményeként az alpereshez került vagyon értéke összesen 14.822.000 forint, ezért a jutója alapján neki járó értékkülönbözlet $(52.855.040 - 14.822.000 =)$ 38.033.040 forint.

[102] Az ítéltábla a fentiekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[103] A másodfokú bíróság döntése alapján megváltozott az elsőfokú pervesztesség-pernyertesség aránya, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélet perköltségről rendelkező részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva a felperest mentesítette az elsőfokú perköltség fizetési kötelezettsége alól, és az alábbiak szerint kötelezte az alperest 2.371.663 forint perköltség megfizetésére.

[104] Az ítéltábla az elsőfokú eljárásban a pervesztesség-pernyertesség aránya megállapításánál azt vette figyelembe, hogy bár a felperes keresetében különvagyonát állította, a vagyon megosztására irányuló kérelmében (az ingatlanokra is kiterjedően) az általa állított szerzési arány alapján (90-10%) a teljes közös vagyon értékének a 90%-át kérte a javára elszámolni. A Város2 ingatlanok vonatkozásában azonban a felperes tulajdoni keresete mindkét ingatlanra 26/100 arányban vezetett csak eredményre, vagyis a bíróság a felperes követelését 29% mértékben találta megalapozottnak. Minden egyéb vagyontárgy tekintetében a felperes 90%-os szerzést állított, az ítéltábla felperes közösvagyon szerzését 68% arányban találta alaposnak, a keresete ebben a körben – beleértve a legnagyobb értékű családi házat is – 76%-ban vezetett eredményre. A kettő átlaga alapján a felperes 67%-ban lett pernyertes – figyelemmel arra, hogy az alperes mindvégig a kereset elutasítását kérte –, ami alapján pervesztesség-pernyertesség aránya 67-33% volt a felperes javára.

[105] A felperes 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illetéket és 484.870 forint szakértői díjat, összesen 1.984.870 forintot előlegezett, amelyből a pervesztessége arányában annak 33%-át (655.007 forintot) köteles viselni, ugyanakkor annak 67%-a (1.329.863 forint) megtérítésére jogosult. Az elsőfokú eljárásban a megbízási szerződés alapján a felperesnek 2.000.000 forint + áfa, összesen 2.540.000 forint ügyvédi munkadíj járt. Az alperes az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a pertárgy értéke alapján kérte megállapítani, amelyet az ítéltábla a (6) bekezdés szerint 2.000.000 forintra mérsékelte, mert ez állt arányban az alperesi képviselő elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységével. A két ügyvédi munkadíj összegében az eltérés csak abban mutatkozik, hogy az alperesi képviselő nem jogosult áfa felszámítására. A felperesnek az ügyvédi munkadíj 67%-a (1.701.800 forint), az alperesnek az alperesi ügyvédi munkadíj 33%-a (660.000 forint) jár, a kettő egybeszámítását követően fennmaradó 1.041.800 forint ügyvédi munkadíjra a felperes jogosult. A pervesztesség-pernyertesség arányában az alperes tehát 1.329.863 forint,

eljárási illetékből és szakérői díjból, valamint 1.041.800 forint ügyvédi munkadíjból álló összesen $(1.041.800 + 1.329.863 =)$ 2.371.663 forint elsőfokú perköltség megfizetésére köteles.

[106] A másodfokú eljárásban mindkét fél a saját fellebbezése tekintetében pervesztes lett, ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a másodfokú költségeiket maguk viselik. A felperes a fellebbezési eljárás 2.500.000 forint illetékét megfizette, ugyanakkor az alperes a költségfeljegyzési joga folytán a fellebbezési illetéket nem fizette meg, ezért az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte annak megfizetésére.

[107] A 26/2022. (XII. 6.) IM rendelettel módosított 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 2023. január 1-től hatályos 3. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési illeték az illetékről szóló 1990. évi XCIII. évi törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetésekor közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

Budapest, 2023. április 20.

dr. Gyuris Judit s. k.
a tanács elnöke

dr. Hajdu Csaba s. k.
előadó bíró

dr. Kollár Zoltán s. k.
bíró